

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverd. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Terschelling.

Valerie is geboren en getogen op Terschelling. Ze runt de souvenirwinkel die haar moeder ooit is gestart en organiseert fietstochten over het eiland. En o ja, ze is tot over haar oren verliefd op Tobias, haar buurman, beste vriend én collega. Maar een vriendschap die overgaat in liefde is iets wat alleen in boeken gebeurt, dus Valerie is mooi niet van plan om Tobias de waarheid te vertellen.

Totdat galeriehoudster Nanda naar het eiland verhuist en het wel héél gezellig met Tobias heeft. Valerie had net besloten Tobias los te laten, dus voor haar is het nu echt te laat...

Of toch niet?

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost.

Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde
Terschelling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica

Recept: © 2024 Maaïke van Kessel

Foto auteur: © Medea Huisman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1544 6

ISBN 978 94 027 7164 0 (e-book)

NUR 301

Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Als jij nou eens de carrousel met kaarten bijvult.’

Ik schrik op en kijk recht in Tobias’ sprankelende ogen. Groen-grijs, met van die goudkleurige spikkeltjes in zijn irissen. Naast zijn linkerpupil zit een piepklein zwart vlekje. Ik sta nu niet dichtbij genoeg om dat te zien, maar ik weet dat het er zit. Ik weet al ruim acht jaar dat het er zit, omdat ik erdoor betoverd werd toen we in ons examenjaar gedwongen werden te schuifelen op het eindfeest en we zo dicht bij elkaar stonden dat ik de sproeten op zijn neus kon tellen. En dus dat vlekje naast zijn pupil kon zien. Sindsdien...

‘Hallo?’

Ik schud mijn hoofd om de gedachtestroom een halt toe te roepen. ‘Sorry. De wat?’

‘De carrousel bijvullen. Als het even kan vandaag nog, maar zie maar of het uitkomt, hoor.’

Mijn beste vriend overhandigt me breed grijnzend het krat met daarin onze ansichtkaarten. Hoe het kan weet ik niet, maar zelfs in dit digitale tijdperk zijn die dingen bij ons niet aan te slepen. De vergezichten van het eiland met ergens in beeld de Brandaris, foto’s van de haven, abstracte illustraties van de skyline... Elke dag aan het eind van de middag moeten de kaarten worden aangevuld. En elke dag ben ik weer de sjaak, want degene die het als eerste opmerkt mag het als opdracht geven aan de ander. Op de een of andere manier zie ik de lege vakken in het rek altijd *nét* te laat.

Ik neem het krat van Tobias over en manoeuvreer achter de toon-

bank vandaan. Met het krat voor me uit gestoken loop ik tussen de tafel met handgeschilderd servies en de kast met cranberrylekkerijen door. Op de automatische piloot schuif ik met mijn heup een mok die te ver over de rand helt verder de tafel op. Dan zet ik met een zucht het krat naast de kaartencarrousel bij de deur neer.

‘Ga je nog mee zwemmen in het Duinmeertje straks?’ vraagt Tobias vanachter de toonbank. ‘Of is dit het eerste jaar dat je onze traditie verbreekt?’

‘Tradities zijn er om in ere te houden,’ citeer ik mompelend mijn moeder, hoewel ik me inderdaad had voorgenomen er niet over te beginnen als Tobias er niets over zou zeggen. Tradities zijn namelijk vooral leuk als je er plezier aan beleeft, in plaats van dat het een regelrechte martelgang is.

Tobias en ik kennen elkaar al bijna zeventien jaar. Van die zeventien jaar ben ik er al acht tot over mijn oren, gekmakend, smoorverliefd op hem.

Toen we acht waren, verhuisde Tobias’ gezin hiernaartoe omdat zijn vader Michiel een baan had aangenomen als huisarts in Midsland. Het was weliswaar geen vereiste om op het eiland te wonen, maar net als zovelen waren ze al verkocht zodra ze van de boot af kwamen. Daarbij was Tobias nog vrij jong, dus durfden ze de stap wel te nemen. Ze kochten het huis naast het onze en zoals men dat zo mooi zegt: de rest is geschiedenis.

Tobias kwam bij mij in de klas en vanaf het moment dat ik wist dat hij net zo van fietsen hield als ik, bombardeerde ik hem tot mijn beste vriend. We doorliepen samen de middelbare school, verdienden een zakcentje bij in mijn moeders souvenirwinkel en fietsten het eiland rond alsof het een lieve lust was. Kortom, we zijn hier samen opgegroeid. En toen ik op het eindfeest van de middelbare school harder voor hem viel dan die keer dat ik voorover van de schommel stortte, was het niet eens zo erg. We gingen toch allebei studeren – hij in Amsterdam, ik in Utrecht. Ik wilde onze vriendschap niet op het spel zetten en zou hem toch veel minder gaan zien, dus waaide het vast over.

Totdat ik drie jaar geleden onverwachts mams souvenirshop overnam en terugverhuisde naar Terschelling, terwijl Tobias hier inmiddels ook al drie jaar lang elke zomer is om bij te springen. Iets laten overwaaien gaat verdraaid lastig op een eiland waar de wind dagelijks uit alle richtingen komt.

Hem vertellen dat ik verliefd op hem ben, gaat alleen nooit gebeuren, want een vriendschap die overgaat in liefde is iets wat alleen in films en boeken gebeurt. In het echte leven ben je hoogstwaarschijnlijk meteen voor altijd een goede vriend of vriendin kwijt, zo simpel is het. En dat is het me absoluut niet waard.

Daarbij, zó verliefd ben ik niet op Tobias. Niet meer in elk geval. Het is nu meer een soort gegeven. Een aanwezigheid in mijn leven, net als de stilstaande klok boven de kassa en het feit dat de achterdeur piept als je hem opent. Zaken die niet zó erg zijn dat er nú iets mee moet gebeuren – als er überhaupt al iets mee moet gebeuren; daar gaat het om. Ik gebruik maar twee keer per dag de achterdeur, kan op mijn horloge zien hoe laat het is en denk echt niet vaker dan tien keer per uur aan Tobias' ogen. Ik heb alles onder controle.

'Ik moet de fietstocht voor komende zaterdag nog voorbereiden,' probeer ik een excuus zo dicht mogelijk bij de waarheid te verzinnen. 'Het is de eerste van het seizoen en ik wil er zeker van zijn dat alle rustpunten nog kloppen.'

Ik praat tegen de carrousel, in de hoop dat Tobias niet ziet dat mijn wangen loeiheet beginnen te worden.

'Meen je dit?' hoor ik spottend achter me. 'De fietstocht die al zo'n tien jaar hetzelfde is? Die jij organiseert op het eiland waar je bent opgegroeid? D'í fietstocht?'

'Ja, nou,' sputter ik tegen. 'Het kan toch zijn dat er iets is veranderd?'

'Ja, dat de Brandaris er ineens niet meer blijkt te staan, of zo...'
Tobias lacht hard om zijn eigen grap.

Ik lach mee, maar probeer mijn flinterdunne argument vast te houden. 'Je weet het niet,' besluit ik. 'Ik kom niet graag voor verrassingen te staan. Dat weet je.'

Tobias komt achter de kassa vandaan en loopt mijn kant op. ‘Kom op...’ probeert hij.

Ik richt me op en kijk hem aan. ‘Wat?’

‘Tradities zijn er om in ere te houden. En ik weet toevallig dat jij alle tradities die je moeder ooit heeft bedacht voortzet alsof het een religie is.’

Au.

Ik weet dat het niet zo bedoeld is, maar alsnog is het onder de gordel.

Ik slik en concentreer me op de carrousel. De herinnering aan mam zorgt meteen weer voor brandende tranen achter mijn ogen. Hij heeft gelijk. Mam was bij ons thuis degene die tradities bedacht. Of eigenlijk, die per ongeluk zorgde dat de simpelste gebeurtenissen een traditie werden.

Zo werd er in huize Terpstra één zondagochtend per maand ontbeten met pannenkoeken. Altijd op de eerste zondagochtend van de maand. Ook maakten we – of nee, máken we, want pap en ik doen dat nog steeds – elke week samen de kruiswoordpuzzel uit de zaterdagkrant. Op maandagavond, want het weekend was altijd zo druk dat mam beide weekendavonden uitgeput op de bank lag.

Het was ook mam die de traditie startte om elk jaar als ‘officiële start van de zomer’ een duik in het Duinmeertje van Hee te nemen met ons gezin en onze burens: Tobias’ ouders Michiel en Gonny, mijn ouders en ik, Tobias en Tobias’ zusje Ilse. Een traditie die ik helemaal niet wil verbreken, maar soms denk ik dat het beter is als ik Tobias wat minder zou zien. Weet ik veel, misschien helpt het. Voor hetzelfde geld dooft deze verliefdheid dit jaar eindelijk vanzelf uit als een kampvuur op het strand. Je weet maar nooit.

‘Ik neem mijn gitaar mee...’ Tobias buigt iets door zijn knieën om mijn blik te vangen en trekt een paar keer snel achter elkaar zijn wenkbrauwen op.

Ik draai de carrousel rond en neem het laatste stapeltje ansichtkaarten van hem aan. ‘Oké. Ik ga mee,’ zeg ik.

‘Yes! Was het de gitaar? Ja, hè?’ Hij zet zijn voeten uit elkaar en

steekt zijn borst naar voren. ‘Ik ben ook onweerstaanbaar als ik op Isabel tokkel.’

Ik doe alsof er een rilling over mijn rug loopt en kokhals. ‘Het is nog steeds goor dat je je gitaar een naam hebt gegeven. Daar is niets aantrekkelijks aan.’ Dat Tobias sinds een paar jaar precies weet hoe hij een gitaar moet bespelen wel, maar dat ga ik hem niet aan zijn neus hangen. Ik kom overeind en priem met mijn wijsvinger in Tobias’ borst. ‘Maar ik ga niet te lang. Ik wil echt de fietstocht goed voorbereiden. Ik weet wel dat we al jaren dezelfde tocht organiseren, maar wat als er een fietspad afgesloten blijkt te zijn? Of wat als een van de restaurants waar we onze koffiestops doen niet meer open is?’

Tobias slaat zijn armen over elkaar en kijkt me met één opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Val... Ik ben echt heel gek op je, maar wat je nu zegt slaat echt nergens op. Er wonen hier vijfduizend mensen en jij kent ze praktisch allemaal. In elk geval bijna alle ondernemers. Denk je nou echt dat een van de restaurants hier zou sluiten zonder dat jij ervan af zou weten?’

Ik wil een snedige opmerking terug maken, maar in mijn hoofd blijven zijn eerste woorden nazingen.

Ik ben echt heel gek op je.

Meent hij dat? Of bedoelt hij het bij wijze van spreken?

‘Hallo?’ Tobias zwaait met zijn hand vlak voor mijn gezicht heen en weer. ‘Aarde aan Valerie... Ben je er nog, of zit je ergens anders met je hoofd? Wat is er aan de hand vandaag?’

‘Ik zit nergens anders met mijn hoofd,’ zeg ik snel, voordat ik eruit flap dat ik me afvroeg of onze kinderen blond zouden worden zoals hij, of kastanjebruin zoals ik.

‘Ik ga mee,’ zeg ik stellig. ‘Prima. Gezellig.’

‘Perfect!’ Tobias mept hard tegen mijn bovenarm en pakt dan het krat met ansichtkaarten op om het terug naar achteren te brengen. Over zijn schouder zegt hij: ‘Dat is mooi, want er is iemand die ik graag aan je wil voorstellen.’

‘Leuk,’ zeg ik zo luchtig mogelijk, maar in mijn hoofd buitelen mijn gedachten meteen over elkaar heen. Wie zou het zijn? Een nieuwe

eilandbewoner? Een vakantiegan-
ger zijn, want Tobias zei het net zelf: ik ken vrijwel iedere Terschel-
linger. Tenzij...

Shit.

Nee.

Ik voel het bloed uit mijn wangen wegtrekken en mijn benen
beginnen te tintelen. Steun zoekend bij het schap met zeehonden-
knuffels probeer ik mijn ademhaling onder controle te krijgen, maar
de gedachte blijft maar oppoppen, als zo'n whack-a-mole-spelletje.
Telkens mep ik er één naar beneden, maar meteen springt een ander
weer omhoog. Dit kan niet. Ik trek overduidelijk een te snelle conclu-
sie, maar mijn brein is er al vandoor en ik kan er niet meer achteraan
rennen om haar te stoppen.

‘Ik ben zo terug!’ roep ik naar achteren. ‘Heel even... iets doen.’

Heel even ademen. Kalmeren. Rustig worden.

Zonder op antwoord te wachten duw ik de voordeur open met
daarin in glas in lood een afbeelding van de Brandaris en ik snel naar
buiten. Tegen de tijd dat het belletje boven de deur voor de tweede
keer tingelt, ben ik al meters verder. Om de hoek, uit het zicht van
de shop, zigt ik neer op een bankje en sla ik mijn handen voor mijn
gezicht.

Het is compleet overtrokken hoe ik hierop reageer, dat weet ik ook
heus wel. Maar zijn woorden blijven weergalmen in mijn hoofd. *Er is
iemand die ik graag aan je wil voorstellen.*

Iemand.

Aan je voorstellen.

Dat kan maar één ding betekenen. Dat moet wel.

Zelfs als ik er rustig over nadenk en het hysterische stemmetje in
mijn hoofd de mond snoer, is er maar één conclusie mogelijk en die
geeft me een vieze smaak in mijn mond die niets is vergeleken met de
keer dat ik per ongeluk zout in mijn thee had gegoooid.

Tobias heeft een vriendin.

2

Met lood in mijn banden fiets ik die avond naar het Duinmeertje, een prachtige plek, naast Camping De Kooi. Ik heb er zo vaak in gezwommen dat ik de tel ben kwijtgeraakt.

Maar dat was toen.

Nu is het moment waarop Tobias wil ‘dat ik iemand ontmoet’.
Wíé dan?

‘Daar kom je vanzelf achter,’ had hij gezegd toen ik mezelf bij elkaar had geraapt, terug naar de winkel was gelopen en hem er tussen neus en lippen door naar vroeg. ‘Voor nu is dat helemaal niet belangrijk. Wat maakt het jou uit?’

‘Het maakt me niks uit,’ reageerde ik gepikeerd. ‘Het is alleen... Gewoon. Onze traditie betekent veel voor me. We zijn altijd met onze beider gezinnen en ik vind het belangrijk dat dat zo blijft. Tuurlijk mogen er wel mensen aansluiten, maar ik wil wel graag weten wie. Zodat ik genoeg chips en drinken kan regelen. En zodat we genoeg picknickleden hebben.’

‘Voor Ella hoef je geen chips te halen,’ had hij gezegd. Voordat ik door kon vragen, kwam er een groepje toeristen binnen en was ons gesprek ten einde.

Vanzelfsprekend galmt de naam Ella al een paar uur door mijn hoofd. Hoe ziet ze eruit? Is ze blond? Heeft ze donker haar? Zou ze jurken dragen of juist niet? Komt ze van het vasteland? Dat laatste moet wel, want anders had ik haar heus al weleens gezien. Misschien heeft Tobias haar wel ontmoet op zijn werk en smolt ze zowat over

zijn toetsenbord toen hij uitlegde hoe hij dat ene stuk code wel zes keer opnieuw had moeten schrijven voordat het werkte. En dat hij uiteindelijk alsnog geen idee had hoe het toen wél ineens kon werken, maar dat dat nou eenmaal de essentie van zijn werk was. Misschien zat ze wel heel verleidelijk een lok haar om haar vinger te draaien en iets te roepen als: ‘O, Tobias, wat ben je toch slím!’

Of misschien is ze zijn directe collega die hem tot drie keer toe moest uitleggen hoe hij zijn code moest herschrijven en die, toen alles éíndelijk werkte, lachend zei: ‘O, Tobias, wat ben je toch dóm.’

Dat kan ook.

Ik fiets langs Camping Cupido en sla links af op het Kooipad. De meesten zijn er al: Tobias’ zusje Ilse gooit een strandbal over met Gonny en pap staat te praten met Michiel. Ook al heb ik ze afgelopen week allemaal nog gezien en heb ik afgelopen maandag nog de kruiswoordpuzzel met pap gemaakt, toch word ik vervuld van een warm gevoel als ik iedereen zie. Dit is mijn familie.

Of, nou ja... Behalve Tobias.

Het zou een beetje vreemd zijn als ik hem zou zien als mijn broer.

Onwillekeurig speuren mijn ogen naar een onbekend gezicht, maar ik zie niemand.

Ik stap af en zet mijn fiets op het gras. ‘Hoi, allemaal!’

Pap komt meteen naar me toe en geeft me een stevige knuffel. ‘Dag, lieverd. Wat fijn dat je er bent. Tobias zei dat je misschien niet zou komen.’

‘Ik wil de eerste fietstocht van het seizoen goed voorbereiden,’ zeg ik. ‘Maar dat betekent niet dat ik niet zou komen! Dit zou ik voor geen goud willen missen.’ Ik laat mijn rugtas van mijn schouders glijden en haal er een thermosfles koffie, een pak fruitdrink, bekertjes en een pak chocoladekoekjes uit. ‘Chips paste er niet meer bij,’ zeg ik verontschuldigend. ‘Maar daarvoor kunnen we misschien straks even naar de Spar op Cupido.’

‘Ik heb chips!’ roept Ilse, die als de tiener die ze is meerdere zakken chips per week inhaleert, het liefst gecombineerd met een onverantwoorde hoeveelheid cola.

‘Is het paprika ribbel?’ doe ik een gok.

‘Duh,’ is het antwoord. Ze loopt naar haar tas, ritst hem open en haalt met een triomfantelijk gebaar de zak tevoorschijn. ‘Natúúrlijk is het paprika ribbel!’

‘Mijn lievelings,’ zeg ik goedmoedig. ‘Dank je wel dat je die hebt meegenomen, Ils.’

Ze kijkt licht beteuterd van de zak naar mij. ‘Ik wist eigenlijk niet dat het de bedoeling was dat ik zou delen. Hoeveel mensen komen er nog? We zijn gewoon met z’n zessen, toch?’

‘Ik verwacht eigenlijk...’ begin ik, maar dan wordt mijn aandacht getrokken door een zwart-witte bordercollie die met een noodvaart op me af komt gerend. ‘Ho... wacht... rustig... Wáúw!’ roep ik als het dier tegen me opspringt. ‘Wie ben jij? Waar is je baasje?’

Dan zie ik Tobias hijgend achter de hond aan komen rennen.

Het duurt een paar tellen voor ik de naam versta die hij roept, maar zodra hij binnen gehoorsafstand is, galmt zijn stem over het meer.

‘Ella!’

O.

‘Jongens, dit is Ella,’ zegt Tobias als hij bij ons is en uithijgt met zijn handen op zijn knieën. ‘Ella, wees eens wat liever tegen Valerie. Straks denkt ze dat je slecht wordt opgevoed.’

Ik ga door mijn knieën en bekijk de hond terwijl ik haar voorzichtig aai. ‘Rustig aan,’ zeg ik zacht. ‘Ik vind jou ook lief. Echt.’ Ik kijk op naar Tobias. ‘Dus dit is Ella.’

‘Dit is Ella,’ zegt hij trots. ‘Ze is acht maanden oud en komt uit een asiel in Leeuwarden.’

‘Hebben ze jou al met acht maanden in een asiel gestopt?’ vraag ik geschrokken aan de hond.

Met gevoel voor drama gaat ze zitten en ze stoot een zacht piepje uit. Ik meen zelfs in haar ogen een vorm van verdriet te zien. ‘Wie zou jou nou in een asiel stoppen?’

Ella kijkt me aan en legt onbenullig haar voorpoot op mijn blote bovenbeen.

‘In het asiel wisten ze niet precies wat er met haar was gebeurd,’ zegt Tobias. ‘Maar ze liep mank toen ze binnenkwam. Of nou ja, toen ze voor de deur stond, want ze hebben haar aan de lantaarnpaal op de stoep voor het asiel geknoopt. Ik dacht dat dat soort dingen niet meer gebeurde, maar blijkbaar lopen er nog genoeg bullebakken rond.’

Ik krimp in elkaar bij de gedachte aan wat deze hond in haar korte leven al heeft moeten meemaken, maar mijn hart breekt pas echt bij Tobias’ volgende woorden: ‘Ze denken dat ze geslagen is. Waarschijnlijk met een krant. Zodra ze het geritsel van krantenpapier hoort, duikt ze ineen en kruipt ze onder de dichtstbijzijnde tafel of stoel. De eerste keer dat ik nietsvermoedend een krant oppakte, rende ze bijna de deur uit.’

Mijn mond valt open en ook van de anderen klinken er ongelovige kreten. ‘Wát? Wie doet dat nou?’

Tobias haalt zijn schouders op, maar zijn blik is donker. ‘Als ik dat zou weten...’

Ilse gooit de bal naar haar moeder en komt dan naar ons toe gelopen. Mijn buurmeisje is een echte rouwdouwer, met modderschoenen en altijd wel een vlek in haar kleding, maar ze heeft een hart gemaakt van puur goud. Ze gaat op haar hurken zitten en laat Ella rustig aan haar hand snuffelen.

‘Hoi, Ella,’ zegt ze zacht. ‘Ik ben Ilse. Je hebt dan misschien niet zo’n goede start gehad, maar je bent nu bij het beste baasje van Nederland terechtgekomen. We zijn een familie, en daar hoor jij ook bij. Ik beloof je dat je vanaf nu alleen maar geluk in je leven hebt. Daar zorgen we voor.’

Mijn ogen beginnen te prikken bij haar woorden en ik slik om de plotselinge brok in mijn keel weg te krijgen.

Ilse is wat men noemt een ‘nakomer’ – ook al zegt Gonny altijd dat zij haar liever ‘een onverwacht maar heel welkom cadeautje’ noemt. Gonny en Michiel waren beiden de veertig net gepasseerd toen Gonny als complete verrassing een positieve zwangerschapstest in handen had. Ze woonden toen net een paar weken op Terschelling en waren bang dat Tobias over de rooie zou gaan van zoveel veran-

dering, maar die vervult al zestien jaar lang zijn rol als grote broer met absolute verve.

Ik zit nog altijd op mijn hurken en pap komt naast me zitten. Samen aaien we Ella voorzichtig over haar kop en rug, in de hoop dat ze voelt dat alles echt in orde is.

Dan trekt Ilse de aandacht door de chipszak te openen en een hele hand paprikachips naar binnen te werken. ‘Wat?’ zegt ze onschuldig als we lachend naar haar opkijken. ‘Ik heb honger.’

‘We hebben een uur geleden nog gegeten!’ roept Michiel uit.

‘Precies. Een úúr. Weet je wel hoelang dat is?’

Hoofdschuddend trekt mijn buurman zijn dochter naar zich toe en woelt met één hand door haar haren. ‘Ongelooflijk ben jij.’

‘Weet ik. Daarom hou je zoveel van me.’

Met die woorden propt ze nog een tweede hand chips naar binnen. De kruimels vallen op haar legergroene T-shirt en ze veegt haar hand af aan haar short. ‘Nou, gaan we zwemmen?’

Terwijl iedereen zich van zijn kleding ontdoet en alle zwemkleding tevoorschijn komt, spreid ik mijn meegebrachte picknickkleed uit bij de boom aan de rand van het water.

‘Ga je niet zwemmen?’ vraagt mijn buurvrouw me. Haar blonde paardenstaart zwiept heen en weer als ze met haar duim over haar schouder naar het water wijst. Michiel, Gonny en Ilse zijn eigenlijk allang niet meer mijn ‘echte’ burens: ze wonen naast mijn vader en ik woon al jaren niet meer thuis. Toch noem ik ze nog altijd zo. Vooral uit gewenning. Net zoals ik mijn koffie altijd met een zoetje drink en ik elke week één zaterdagkrant voor Michiel achterhou, omdat hij elke zaterdagochtend dertig kilometer fietst en bang is achter het net te vissen bij terugkomst.

‘Ik kom zo wel,’ zeg ik, waarop ze haar duim opsteekt en het water in loopt.

Ella komt meteen nieuwsgierig naar me toe als ik het pak chocoladekoekjes open en begint eraan te snuffelen.

‘Als ik had geweten dat je er zou zijn, had ik wat voor je meege-
nomen,’ zeg ik tegen haar, met een schuine blik op Tobias. ‘Maar je

baasje deed nogal geheimzinnig over jou, en deze koekjes zijn niet goed voor hondjes.’

‘Gelukkig maar dat ik dan wat voor haar bij me heb,’ zegt Tobias grijnzend. Hij pakt zijn rugtas op, ritst hem open en haalt er een zak hondenkoekjes uit. ‘Niet allemaal opeten,’ zegt hij waarschuwend. Hij richt zich tot Ella, maar volgens mij heeft hij het tegen mij. In elk geval ben ik degene die de zak in haar handen gedrukt krijgt, waarna Tobias zijn shirt beetpakt in zijn nek en het in één beweging over zijn hoofd trekt.

Ik weet het. Ik wéét dat het extra moeilijk is om een verliefdheid ‘onder controle’ te houden als je situaties opzoekt waarin het onderwerp van die verliefdheid zonder shirt voor je staat. Dat zijn gewoon domme keuzes. Ik weet het.

Toch kán ik niet anders dan naar hem kijken.

Ik moet wel.

Het is een soort natuurwet. Net zoals zwaartekracht ervoor zorgt dat we allemaal met onze beide benen op de grond blijven staan, zorgt Tobias zonder shirt ervoor dat ik naar zijn bovenlichaam kijk en mentaal een halve meter in de lucht zweef. Ik kan niet anders.

Tobias is zo iemand die maar twee zonnestrallen nodig heeft om bruin te worden en er dan meteen uitziet als een Australische surf-instructeur. Dus zelfs nu, aan het begin van de zomer, is zijn torso al gebruind en zijn zelfs de zonneproetjes bij zijn neus alweer zichtbaar. Vanaf zijn navel loopt een dun streepje haar naar beneden, dat achter de band van zijn donkerblauwe zwemshort verdwijnt. Waar het verder naar beneden loopt, en ik...

‘Hallo?’

Net als vanmiddag zwaait Tobias met zijn hand voor mijn gezicht. ‘Is alles wel oké? Waar zit je toch de hele tijd met je hoofd?’

Er is geen jackpot ter wereld hoog genoeg om mijn daadwerkelijke gedachten nu hardop uit te spreken. Zo onzichtbaar mogelijk verslap ik mijn *death grip* op de zak hondenkoekjes en ik bid tot alle dieren-snackgoden dat er nu niet alleen nog kruimels in zitten.

‘Er is niks,’ zeg ik. ‘Ik was gewoon even in gedachten. Meer niet.’

Ik pers een lachje op mijn gezicht dat waarschijnlijk meer aan een seriemoordenaar doet denken dan dat het een ontspannen, warme glimlach is, maar dat doet er niet toe.

‘Je bent vaak in gedachten de laatste tijd.’ Tobias’ ogen gaan onderzoekend over mijn gezicht, alsof hij op die manier kan achterhalen wat ik hem niet vertel.

‘Ja, ach...’ probeer ik, maar voordat ik een volgend slap excuus kan verzinnen, duikt Ella boven op me om de hondenkoekjes te pakken. ‘Hé!’ Ik val lachend achterover en strek mijn arm met de zak zo ver mogelijk bij haar vandaan.

Tobias schiet me te hulp en haalt Ella bij me weg. ‘Niet doen, Ellie,’ zegt hij tegen haar. ‘Je kunt niet zomaar iedereen bespringen die je leuk vindt.’

Ik kijk op.

Tobias kijkt me heel even aan met een blik die ik niet helemaal kan duiden en alles om ons heen vertraagt. Zijn mondhoek trekt lichtjes omhoog en er ligt een twinkeling in zijn ogen. Ben ik nou gek, of...

‘Waf!’

Ella laat een enthousiast blafje horen en het moment – wat dat dan ook was – is voorbij. Pas dan dringt het geluid van de wereld om ons heen weer tot me door en ik knipper een paar keer verward met mijn ogen.

Wat wás dat?

‘Komen jullie nog?’ roept pap vanuit het water.

Ilse en Gonny spetteren elkaar gillend nat, Michiel drijft verderop op zijn rug en pap zwemt heen en weer alsof hij baantjes trekt. ‘Het is heerlijk!’

‘Ik kom eraan!’ roept Tobias terug.

Ik kijk verlangend naar het water, maar zeg: ‘Ik let wel op Ella.’

‘Zeker weten? Als ik terug ben, zal ik haar van je overnemen.’

Ik trek het plastic bakje met daarin de chocoladekoekjes uit de verpakking en steek een koekje in mijn mond. ‘Geen haast, ik zit hier prima.’

Tobias glimlacht naar me en rent dan met veel bombarie het water

in. Direct gooien zijn moeder en zusje een golf water zijn kant op en hij slaat lachend een flinke plens terug.

Ella is nog altijd gefascineerd door de zak hondenkoekjes, dus legt ze opnieuw haar poot op mijn schoot. Ze houdt haar kop een beetje schuin en werpt me haar beste puppyblik toe.

Ik kriebel haar achter haar oor en trek dan de zak open. ‘Vooruit dan maar.’

Terwijl Ella en ik onze koekjes opeten – ik de mijne, zij de hare – slaak ik een zucht en kijk naar het meertje. Zoveel zomers heb ik hier al doorgebracht, en zoveel zomers gá ik hier nog doorbrengen. Behalve toen er een paar jaar geleden blauwalg in het water werd aangetroffen, heb ik hier elk jaar talloze keren gezwommen.

Eigenlijk net als Tobias nu doet: hij zwemt op zijn gemak heen en weer en zwaait naar me als hij ziet dat ik hem in de gaten hou.

Betrapt zwaai ik terug.

En dan, aan de rand van het Duinmeertje van Hee, zittend op een picknickkleed en met mijn rug tegen de boom, neem ik een besluit.

Dit kan zo niet langer. Hoe ik reageerde toen Tobias Ella noemde, sloeg nergens op en kan alleen maar voor méér problemen zorgen als ik daar niet wat mee doe. Dus deze zomer is het klaar met mijn verliefdheid. Net als de fietstochten die we organiseren moet ik verliefd zijn op Tobias zien als iets praktisch. Iets wat kan worden uitgestippeld, doorlopen en als het klaar is, is het klaar.

Als Tobias hetzelfde zou voelen voor mij als ik voor hem, had hij dat namelijk allang laten blijken. Duidelijk laten blijken, niet met halve signalen waarvan het aannemelijker is dat ze níets betekenen dan dat hij er wél iets mee bedoelt. Ik loop mezelf alleen maar gek te maken door achter elke glimlach of dubbelzinnige opmerking iets te zoeken. Tobias maakt al zolang ik hem ken dubbelzinnige opmerkingen. Ik durf haast te beweren dat dat is waarom onze vriendschap zo goed werkt, want ik heb van hem geleerd om mezelf niet zo serieus te nemen.

Maar verliefd? Hij op mij? Absoluut niet. Dus betekent dat maar één ding: als ik tegen hem zeg wat ik voor hem voel, schrik ik hem af

en spoel ik vijftien jaar vriendschap door de afvoer. En dat wil ik niet op mijn geweten hebben.

Ella legt haar kop bij me op schoot en schenkt me opnieuw een puppyblik. Even denk ik dat we nu al vriendinnen zijn, maar dan besef ik dat naast me nog altijd de geopende zak hondenkoekjes staat.

Ik kriebel haar achter haar oor en strijk zacht over haar kop.

Ze veert op als ik naar de zak reik en er een nieuw koekje uithaal.

‘Na deze zomer is dit allemaal voorbij, Ella,’ zeg ik zacht. ‘Dat móét wel.’